

|                            |                                |
|----------------------------|--------------------------------|
| Súd:                       | Najvyšší súd SR                |
| Spisová značka:            | 3CdoPr/2/2025                  |
| Identifikačné číslo spisu: | 1216205481                     |
| Dátum vydania rozhodnutia: | 30.04.2025                     |
| Meno a priezvisko:         | JUDr. Marián Sluk              |
| Funkcia:                   | sudca                          |
| ECLI:                      | ECLI:SK:NSSR:2025:1216205481.1 |

## UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobkyne M. O. F., narodenej Q., proti žalovanému Úradu pre reguláciu sieťových odvetví, Bratislava, Bajkalská 27, IČO: 36069841, o zaplatenie 981,50 eura s príslušenstvom, vedenom na Mestskom súde Bratislava IV pod sp. zn. B2-11Cpr/2/2016, o dovolaní žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 26. júna 2024 sp. zn. 4CoPr/2/2024, takto

### rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalovanému právo na náhradu trov dovolacieho konania n e p r i z n á v a.

### Odôvodnenie

1. Mestský súd Bratislava IV (ďalej aj „súd prvej inštancie“) rozsudkom z 22. júna 2023, č. k. B2-11Cpr/2/2016-368 žalobu zamietol (výrok I.) a žalovanému nárok na náhradu trov konania nepriznal (výrok II.).

1.1. Súd prvej inštancie v odôvodnení rozhodnutia poukázal na § 62 ods. 1, ods. 7, § 64 ods. 1 písm. e), § 64 ods. 2 zákona č. 311/2001 Z. z. Zákonníka práce, § 142 ods. 1, § 143 ods. 1, § 230 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku (ďalej aj „CSP“).

1.2. Na základe vykonaného dokazovania súd prvej inštancie dospel k záveru, že nárok žalobkyne nie je dôvodný. Súd sa v prvom rade zaoberal otázkou platnosti výpovede z 29. septembra 2012 a následne plynutím výpovednej doby, t. j. odkedy začala plynúť a kedy uplynula a zároveň kedy skončil pracovný pomer žalobkyne u žalovaného. Súd poukázal, že ohľadom platnosti výpovede právoplatne rozhodol Okresný súd Bratislava II. v konaní vedenom pod. sp. zn. 16Cpr/2/2016 rozsudkom zo 17. januára 2018, č. k. 16Cpr/2/2016-195 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Bratislave z 27. septembra 2018, sp. zn. 10CoPr/7/2018 tak, že výpoveď je platná. Súd s poukazom na § 230 CSP uviedol, že o nej nemôže prejednávať a rozhodnúť znovu.

1.3. Súd prvej inštancie (viazaný zásadnou nezameniteľnosťou rozhodnutia) v odôvodnení poukázal aj na bod 55. odôvodnenia rozsudku Okresného súdu Bratislava II zo 17. januára 2018, č. k. 16Cpr/2/2016-195: „Vzhľadom na vyššie uvedené, je podľa názoru súdu jednoznačné, že žalobkyni bola výpoveď doručená dňa 08. 03. 2012, pričom za poslankyňu NR SR bola zvolená dňa 10. 03. 2012. S poukazom na ustanovenie § 64 ods. 2 ZP zamestnávateľ dal žalobkyni výpoveď pred začatím plynutia ochranej

doby. Len okrajovo súd poznamenáva, že ochranná doba začala plynúť dňom kedy došlo k výkonu funkcie nezlučiteľnej s vykonávaním štátnej služby (10. 03. 2012), ktorou je okrem iného aj funkcia poslankyne NR SR. Preto súd zastáva názor, že ku skončeniu štátnozamestnaneckého pomeru došlo uplynutím posledného dňa ochrannej doby t. j. 05. 03. 2016." Súd prvej inštancie sa stotožnil so záverom súdu v uvedenom konaní, podľa ktorého výpovedná doba uplynula posledným dňom ochrannej doby 05. marca 2016. Výpovedná doba s poukazom na § 62 ods. 7 Zákonníka práce začala plynúť od prvého dňa kalendárneho mesiaca nasledujúceho po doručení výpovede, t. j. dňom 01. apríla 2012 a uplynula posledným dňom ochrannej doby, t. j. dňa 05. marca 2016. Súd mal za to, že uvedený právny záver je jednoznačný vzhľadom na znenie § 64 ods. 2 Zákonníka práce, podľa ktorého, ak je zamestnancovi daná výpoveď pred začiatkom ochrannej doby tak, že by výpovedná doba mala uplynúť v ochrannej dobe, pracovný pomer sa skončí uplynutím posledného dňa ochrannej doby okrem prípadov, keď zamestnanec oznámi, že na predĺžení pracovného pomeru netrvá. Ochranná doba v prípade žalobkyne plynula počas jej výkonu verejnej funkcie od 10. marca 2012 do 05. marca 2016, a preto posledným dňom tejto ochrannej doby zároveň skončil aj pracovný pomer žalobkyne. Výpovedná doba plynula od 01. apríla 2012 (prvý deň kalendárneho mesiaca nasledujúceho po doručení výpovede) a skončila 05. marca 2016 (uplynutím posledného dňa ochrannej doby).

1.4. Súd prvej inštancie uviedol, že za bežných okolností by v zmysle § 62 ods. 7 Zákonníka práce žalobkyni uplynula výpovedná doba dňa 31. mája 2012 uplynutím posledného dňa príslušného kalendárneho mesiaca pri dvojmesačnej výpovednej dobe. Zákon však ustanovuje inak v ustanovení § 64 ods. 2 Zákonníka práce, podľa ktorého pracovný pomer sa skončí uplynutím posledného dňa ochrannej doby, okrem prípadov, keď zamestnanec oznámi, že na predĺžení pracovného pomeru netrvá. Súd sa nestotožnil s argumentáciou žalobkyne, že žalobkyňa trvala na pokračovaní štátnozamestnaneckého pomeru plynutím výpovednej doby od 06. marca 2016 do 05. mája 2016, a preto podľa citovaného ustanovenia podľa jej názoru nemala povinnosť oznámiť žalovanému, že na predĺžení štátnozamestnaneckého pomeru netrvá. Súd vychádzajúc z jazykového výkladu, ako aj z rozhodovacej praxe iných súdov ustálil, že časť ustanovenia „okrem prípadov, keď zamestnanec oznámi, že na predĺžení pracovného pomeru netrvá", znamená, že ak zamestnanec po doručení výpovede oznámi zamestnávateľovi, že na predĺžení pracovného pomeru netrvá, tak jeho pracovný pomer skončí uplynutím štandardnej výpovednej doby. Preto, ak by žalobkyňa oznámila žalovanému po doručení výpovede, že na predĺžení pracovného pomeru netrvá, skončil by jej pracovný pomer uplynutím posledného dňa dvojmesačnej výpovednej doby, a to dňa 31. mája 2012. Nakoľko uvedené žalobkyňa žalovanému neoznámila, skončil jej štátnozamestnanecký pomer posledným dňom ochrannej doby, a to 05. marca 2016.

1. 5. Rovnako sa súd nestotožnil s právnou argumentáciou žalobkyne, podľa ktorej list žalovaného ako zamestnávateľa z 15. februára 2012 má preukazovať, že žalovaný pripravil jej výpoveď v čase čerpania jej dovolenky, čo bolo podľa jej názoru v rozpore so zákonom. Súd prvej inštancie poukázal na § 64 ods. 1 Zákonníka práce, kedy zamestnávateľ nesmie dať výpoveď zamestnancovi v ochrannej dobe, pričom čerpanie dovolenky alebo služobného voľna nie je ochrannou dobou, a preto nič nebránilo zamestnávateľovi v tomto čase dať žalobkyni ako zamestnankyni výpoveď.

1.6. Súd prvej inštancie uviedol, že keďže štátnozamestnanecký pomer žalobkyne zanikol 05. marca 2016, súd žalobkyni nepriznal nárok na vyplatenie mzdy za žalované obdobie od 05. marca 2016 do 05. mája 2016, nakoľko štátnozamestnanecký pomer v tomto období už netrval a rovnako neplynula ani výpovedná doba. Preto žalobkyni nevznikol a ani nemohol vzniknúť nárok na mzdu za žalované obdobie.

1.7. Súd prvej inštancie nad rámec dodal, že zamestnanec má nárok na mzdu za vykonanú prácu, t. j. má nárok na mzdu za výpovednú dobu v prípade, ak počas výpovednej doby vykonáva pre zamestnávateľa prácu. Ako výkon práce sa neposudzuje doba, na ktorú zamestnávateľ uvoľní zamestnanca dlhodobu na výkon verejnej funkcie. Rovnako zamestnanec nemá nárok na funkčný plat za obdobie, kedy má služobné voľno na výkon funkcie nezlučiteľnej s vykonávaním štátnej služby.

1.8. O nároku na náhradu trov konania súd rozhodol v zmysle § 255 ods. 1 CSP v spojení s § 262 ods. 1 CSP.

2. Krajský súd v Bratislave (ďalej aj „odvolací súd“) na základe odvolania žalobkyne rozsudkom z 26. júna 2024 sp. zn. 4CoPr/2/2024 vo výroku I. potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 CSP. Vo výroku II. žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania

nepriznal.

2.1. Odvolací súd v odôvodnení poukázal na § 53 ods. 1, § 69 ods. 1 písm. a) a ods. 2, § 69 ods. 8, § 120 zákona č. 400/2009 Z. z., ako aj na § 62 ods. 1, ods. 7, § 64 ods. 1 a ods. 2. Zákonníka práce.

2.2. Odvolací súd dospel k záveru o správne zistenom skutkovom stave súdom prvej inštancie, keď mal za to, že nebolo potrebné zopakovať ani doplniť dokazovanie (§ 385 ods. 1 CSP). Odvolací súd dospel k záveru, že odvolanie žalobkyne nie je dôvodné. Uviedol, že žalovaný ako zamestnávateľ dal žalobkyni ako zamestnankyni výpoveď zo štátnozamestnaneckého pomeru z 29. februára 2012, ktorá jej bola doručená 08. marca 2012. Žalobkyňa bola zvolená za poslankyňu Národnej rady Slovenskej republiky 10. marca 2012 a mandát poslankyne NR SR jej skončil 05. marca 2016. Žalobkyňa sa od žalovaného domáhala vyplatenia mzdy za obdobie od 06. marca 2016 do 05. mája 2016, v ktorom podľa jej názoru plynula dvojmesačná výpovedná doba. Odvolací súd zhodne so súdom prvej inštancie poukázal na závery súdu ohľadom platnosti výpovede, právoplatne rozhodnuté Okresným súdom Bratislava II. rozsudkom zo 17. januára 2018 č. k. 16Cpr/2/2016-195 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Bratislave z 27. septembra 2018 sp. zn. 10CoPr/7/2018 a to, že súd v danom konaní určil, že výpoveď je platná. V uvedenom konaní súd zároveň okrem iného konštatoval, že ochranná doba začala plynúť dňom kedy došlo k výkonu funkcie nezlučiteľnej s vykonávaním štátnej služby (10. marca 2012), ktorou je okrem iného aj funkcia poslankyne NR SR a k skončeniu štátnozamestnaneckého pomeru došlo uplynutím posledného dňa ochrannej doby, t. j. 05. marca 2016.

2.3. Odvolací súd s poukazom na § 64 ods. 2 uzavrel, že žalobkyni bola daná výpoveď pred začatím plynutia ochrannej doby 08. marca 2012, ktorá začala plynúť dňom, kedy došlo k výkonu funkcie nezlučiteľnej s vykonávaním štátnej služby, teda 10. marca 2012 (deň zvolenia za poslankyňu NR SR). Výpovedná lehota uplynula posledným dňom ochrannej doby a ku skončeniu pracovného pomeru došlo zhodne uplynutím posledného dňa ochrannej doby, t. j. 05. marca 2016.

2.4. Odvolací súd zároveň vyhodnotil jednotlivé odvolacie námietky žalobkyne ako nedôvodné. Odvolací súd k argumentácii žalobkyne, že jej žalovaný listom z 15. februára 2012 oznámil nárok na pracovné voľno, čím podľa nej malo byť preukázané, že žalovaný na jednej strane dal súhlas na dovolenku, a potom pracovné voľno na vykonávanie kandidátskej kampane do Národnej rady Slovenskej republiky, avšak na druhej strane jej napísal výpoveď z 29. februára 2012, uviedol, že žalovaný si ako jej zamestnávateľ plnil len svoju povinnosť v zmysle § 69 ods. 1 písm. a) a ods. 2 zákona č. 400/2009 Z. z., podľa ktorého služobný úrad poskytne služobné voľno štátnemu zamestnancovi na výkon funkcie nezlučiteľnej s vykonávaním štátnej služby, ktorou je aj funkcia poslanca NR SR. Odvolací súd poukázal na § 69 ods. 8 zákona č. 400/2009 Z. z., podľa ktorého žalobkyni za obdobie od 10. marca 2012 do 05. marca 2016 nepatril funkčný plat. Odvolací súd zároveň poukázal, že žalovaným bolo žalobkyni poskytnuté služobné voľno na čas plnenia povinností vyplývajúcich z funkcie poslankyne NR SR v čase od 10. marca 2012 do 05. marca 2016. Z dôvodu čerpania neplateného voľna, ktoré predchádzalo výkonu funkcie poslankyne NS SR od 02. marca do 09. marca bol žalobkyni vyplatený funkčný plat 25,96 eura za deň 01. marca 2012, kedy žalobkyňa čerpala dovolenku. Po skončení ochrannej doby, teda po skončení štátnozamestnaneckého pomeru bolo žalobkyni vyplatené aj odstupné podľa § 53 ods. 1 zákona č. 400/2009 Z. z. vo výške 4-násobku jej posledného priznaného funkčného platu, čo žalobkyňa nepoprela.

2.5. Odvolací súd skonštatoval správnosť záverov súdu prvej inštancie, že výpovedná lehota plynula žalobkyni v súlade s § 64 ods. 2 Zákonníka práce. Žalobkyňa žalovanému nedoručila oznámenie, že netrvá na predĺžení pracovného pomeru, čo znamená, že u nej došlo k predĺženiu štátnozamestnaneckého pomeru o ochrannú dobu, ktorá začala plynúť odo dňa výkonu jej funkcie poslankyne NR SR (10. marca 2012) počas výpovednej lehoty a výpovedná lehota uplynula zároveň so skončením výkonu mandátu poslankyne NR SR. Ak by žalobkyňa oznámila žalovanému po doručení výpovede, že na predĺžení pracovného pomeru netrvá, skončil by jej pracovný pomer uplynutím dvojmesačnej výpovednej doby, a to 31. mája 2012. Nakoľko uvedené žalobkyňa žalovanému neoznámila, skončil jej štátnozamestnanecký pomer posledným dňom ochrannej doby 05. marca 2016.

2.6. Odvolací súd záverom uviedol, že žalobkyňa nesprávne vykladá § 64 ods. 2 Zákonníka práce a koniec plynutia ochrannej doby, a to tak, že výpovedná doba (aj ochranná doba) jej začala plynúť po skončení výkonu funkcie poslankyne NR SR.

2.7. O nároku žalovaného na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP tak, že žalovanému náhradu trov odvolacieho konania nepriznal,

pretože v odvolacom konaní mu žiadne trovy nevznikli.

3. Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podala dovolanie žalobkyňa (ďalej aj „dovolateľka“). Dovolateľka vyvodzovala prípustnosť dovolania v zmysle ustanovenia § 420 písm. f) CSP, keď súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

3.1. Dovolateľka v dovolaní namietala nedostatočné odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu, formalizmus, arbitrárnosť a zmätočnosť rozhodnutia odvolacieho súdu. Súd nižšej inštancie sa nevenovali (nezdôvodnili) otázke, komu bola u žalovaného vyplatená mzda žalobkyne za výpovednú dobu dvoch mesiacov. Dovolateľka taktiež namietala nedostatočný proces dokazovania zo strany súdov nižšej inštancie. Mala za to, že podstatným a rozhodným dôkazom v súdnom konaní bol jej návrh na vydanie platobného rozkazu, ktorým si uplatnila pohľadávku - mzdu počas výpovednej doby od 06. marca 2016 do 05. mája 2016 vo výške 1.830 eur, tento návrh považovala za listinný dôkaz, na základe ktorého mal súd vo veci rozhodnúť. Mala za to, že došlo k nesprávnemu procesnému postupu súdov nižšej inštancie, keď žalovaný v konaní nepredložil dôkaz - doklad o mzde, ktorým by preukázal splnenie povinnosti vyplatiť žalobkyňu mzdu za obdobie dvoch mesiacov od 06. marca 2016 do 05. mája 2016, aj napriek tomu, že ho žalobkyňa na toto predloženie vyzývala. Súd vyvolal žalovaného na predloženie uvedeného dôkazu. V tejto súvislosti poukázala na ustanovenia § 384 ods. 1 a ods. 2 CSP a § 385 ods. 1 CSP, keď očakávala, že odvolací súd vo veci nariadi pojednávanie. Mala za to, že tým, že odvolací súd rozhodol bez nariadenia pojednávania, znemožnil jej realizáciu jej procesných práv zakotvených v CSP. Zároveň namietala, že súdy nepostupovali v súlade so zákonom, keď súd prvej inštancie uznesením z 01. júna 2016 sp. zn. 11Cpr/2/2016 konanie prerušil a s uvedeným postupom sa stotožnil aj odvolací súd. Dovolateľka ďalej v súvislosti s vadou § 420 písm. f) CSP namietala nesprávne právne posúdenie veci odvolacím súdom. Poukázala na § 62 ods. 1 Zákonníka práce. Poukázala na konanie vedené na okresnom súde Bratislava II. pod sp. zn. 16Cpr/2/2016, keď mala za to, že v ňom nebolo rozhodnuté o vyplatení jej mzdy za výpovednú dobu od 06. marca 2016 do 05. mája 2016. Mala za to, že súdy vec nesprávne právne vyložili. Uviedla, že nie je možné spájať funkciu štátneho zamestnanca a funkciu poslanca NR SR tak, ako to nesprávne uviedol odvolací súd. Súd nižšej inštancie vo veci spájali dva úkony dovolenkové obdobie a zároveň výpovednú dobu, čím boli porušené právne nároky zamestnanca, ktoré vyplývajú v čase dovolenky a v čase výpovednej doby. Mala za to, že súdy nesprávne vyložili § 64 ods. 2 Zákonníka práce, keď mala za to, že ochranná doba prerušila jej štátnozamestnanecký pomer. Súd nesprávne právne posúdili, že výpovedná doba plynula od 01. apríla 2012 a skončila 05. marca 2016. Súd nesprávne spojil ochrannú dobu s výpovednou dobou. Mala za to, že na vec sa mali aplikovať ustanovenia § 39 a § 40 ods. 1 Občianskeho zákonníka.

3.2. Dovolateľka navrhovala, aby odvolací súd zrušil rozsudok odvolacieho súdu a vec vrátil odvolaciemu súdu na ďalšie konanie.

4. Žalovaná v písomnom vyjadrení k dovolaniu považovala rozhodnutie odvolacieho súdu za vecne správne.

5. Dovolateľka v následnom vyjadrení zotrvala na podanom dovolaní.

6. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP), po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana sporu - žalobkyňa, v neprospech ktorej bolo rozhodnuté, s vysokoškolským právnickým vzdelaním druhého stupňa (§ 429 ods. 2 písm. a) CSP), skúmal prípustnosť dovolania bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP), pričom dospel k záveru, že dovolanie žalobkyne je potrebné odmietnuť. Stručné odôvodnenie (§ 451 ods. 3 veta prvá CSP) rozhodnutia odvolacieho súdu je uvedené v nasledovných bodoch.

7. Z hľadiska ústavného aspektu treba rešpektovať právomoc najvyššieho súdu ústavne konformným spôsobom vymedzovať si prípustnosť vecí v konaní o dovolaní a vychádzať z toho, že v prvom rade je vecou najvyššieho súdu určovať si koncepciu interpretácie prípustnosti mimoriadnych opravných prostriedkov, a to za predpokladu, že táto nie je nepriateľská z hľadiska ochrany základných práv a slobôd.

8. Dovolanie treba považovať za mimoriadny opravný prostriedok, ktorý má v systéme opravných prostriedkov civilného sporového konania osobitné postavenie. Dovolanie nie je „ďalším odvolaním“ a dovolací súd nesmie byť vnímaný (procesnými stranami, ani samotným dovolacím súdom) ako tretia inštancia, v rámci konania ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie odvolacieho súdu z akýchkoľvek dôvodov a hľadísk.

9. O všetkých mimoriadnych opravných prostriedkoch platí, že narušenie princípu právnej istoty strán, ktorých právna vec bola právoplatne skončená, musí byť vyvážené sprísnenými a jasne čitateľnými podmienkami prípustnosti. Právnu úpravu dovolania, ktorá stanovuje podmienky, za ktorých môže byť výnimočne prelomená záväznosť už právoplatného rozhodnutia, nemožno interpretovať bezbreho; namiesto je skôr zdržanlivý (uvážený) prístup.

10. Právo na súdnu ochranu nie je absolútne a v záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha určitým obmedzeniam. Toto právo, súčasťou ktorého je tiež právo domôcť sa na opravnom súde nápravy chýb a nedostatkov v konaní a rozhodovaní súdu nižšej inštancie, sa v civilnom sporovom konaní zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých môže súd konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania, vrátane dovolacieho konania. Na týchto záveroch zotrúva aj súčasná rozhodovacia prax najvyššieho súdu.

11. Dovolateľka vyvodzovala prípustnosť dovolania v zmysle ustanovenia § 420 písm. f) CSP.

11.1. Dovolací súd uvádza, že naznačenej mimoriadnej povahe dovolania zodpovedá aj právna úprava jeho prípustnosti. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu-ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP.

11.2. Podľa § 420 CSP je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej, alebo ktorým sa konanie končí, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c/ strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

11.3. Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 1 CSP).

11.4. Dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (§ 440 CSP). Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (porovnaj § 428 CSP). Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu podľa § 447 písm. f) CSP, je (procesnou) povinnosťou dovolateľa vysvetliť v dovolaní, z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania a označiť v dovolaní náležitým spôsobom dovolací dôvod. V dôsledku spomenutej viazanosti dovolací súd neprejednáva dovolanie nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom.

12. Dovolateľka vyvodzujúc prípustnosť dovolania v zmysle ustanovenia § 420 písm. f) CSP v prvom rade namietala nedostatočné odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu, jeho formalizmus, arbitrárnosť a zmätočnosť rozhodnutia odvolacieho súdu. Mala za to, že súdy nižšej inštancie sa nevenovali (nezdôvodnili) otázke, komu bola u žalovaného vyplatená mzda žalobkyne za výpovednú dobu dvoch mesiacov.

13. Najvyšší súd zároveň už v minulosti vo viacerých svojich rozhodnutiach, práve pod vplyvom judikatúry EŠLP a ústavného súdu, zaujal stanovisko, že medzi práva strany civilného procesu na

zabezpečenie spravodlivej ochrany jej práv a právom chránených záujmov patrí nepochybne aj právo na spravodlivý proces, a že za porušenie tohto práva treba považovať aj nedostatok riadneho a vyčerpávajúceho odôvodnenia súdneho rozhodnutia. Povinnosť súdu rozhodnutie náležite odôvodniť je totiž odrazom práva strany sporu na dostatočné a presvedčivé odôvodnenie spôsobu rozhodnutia súdu, ktorý sa zaoberá všetkými právne relevantnými dôvodmi uplatnenej žaloby, ako aj špecifickými námietkami strany sporu. Za predpokladu, že ide o rozhodné závery, na ktorých stojí súdne rozhodnutie, keďže sa nevyžaduje odpoveď na každú vznesenú námietku. Odôvodnenie rozhodnutia však neznamená, že na každý argument sťažovateľa je súd povinný dať podrobnú odpoveď. Splnenie povinnosti odôvodniť rozhodnutie je vždy posudzované so zreteľom na konkrétny prípad.

13.1. Dovolací súd k tejto námietke dovolateľky uvádza, že súdy nižšej inštancie v rozsudkoch jasne a zrozumiteľne uviedli dôvody, na ktorých založili svoje rozhodnutia, zaoberali sa najdôležitejšími argumentami vznesenými stranami sporu (vrátane odvolacích námietok) a uviedli dôvody pre ich prijatie alebo odmietnutie. Z uvedeného dôvodu nebolo možné považovať za adekvátne ani tvrdenia z dovolania o nepreskúmateľnosti, zmätočnosti, či o úplnej absencii dôvodov, o také prípady tu zjavne nešlo. Išlo tu o prípad subjektívnej nespokojnosti dovolateľky s tým, ako sa s jej námietkami a argumentáciou vysporiadal odvolací súd. Zjavnou snahou dovolateľky bolo uplatniť vady konania v zmysle § 420 písm. f) CSP len preto, že záver odvolacieho súdu nebola ochotná prijať za správny.

13.2. Podľa názoru dovolacieho súdu, odvolací súd zrozumiteľným a jednoznačným spôsobom uviedol dôvody, ktoré ho viedli k rozhodnutiu; jeho postup, vo vzájomnej súvislosti s konaním a rozhodnutím súdu prvej inštancie, nemožno považovať za neodôvodnený, či rozporuplný. V prejednávanej veci odvolací súd v odôvodnení svojho (dovolaním napadnutého) rozhodnutia (v jeho potvrdzujúcej časti) dospeľ k záverom o vecnej správnosti rozsudku súdu prvej inštancie. Podľa názoru dovolacieho súdu sa súdy nižšej inštancie vyčerpávajúco venovali všetkým pre vec rozhodným aspektom prejednávaneho sporu (viď body 1.1. a nasl. a 2.1. a nasl. tohto rozhodnutia vyššie a v nich citované dôvody rozhodnutia súdu prvej inštancie a odvolacieho súdu). Odvolací súd sa vysporiadal aj s jednotlivými odvolacími dôvodmi (viď body 24. a nasl. odôvodnenia rozsudku odvolacieho súdu). Za procesnú vadu konania podľa § 420 písm. f) CSP nemožno považovať to, že súdy neodôvodnili svoje rozhodnutia podľa predstáv dovolateľky. Žalobkyňa tak v tomto kontexte neopodstatnene namietala existenciu vady zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f) CSP.

13.3. Dovolací súd zároveň k námietkam dovolateľky, že súdy nižšej inštancie sa nevenovali (nezdôvodnili) otázke, komu bola u žalovaného vyplatená mzda žalobkyne za výpovednú dobu dvoch mesiacov, uvádza, že uvedená otázka nebola v prejednávanej veci podstatná z hľadiska dôvodov, pre ktoré súdy žalobu zamietli, preto súdy nižšej inštancie neboli povinné sa touto otázkou zaoberať, ani zdôvodňovať namietané skutočnosti, čím nemohlo dôjsť k naplneniu vady zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f) CSP.

14. Žalobkyňa v súvislosti s vadou § 420 písm. f) CSP ďalej namietala, že postupom odvolacieho súdu, ktorý vo veci nenariadil pojednávanie, došlo k porušeniu jej práva na spravodlivý proces.

15. Dovolací súd poukazuje na to, že podľa § 385 ods. 1 CSP odvolací súd nariadi pojednávanie vždy, ak je potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie alebo to vyžaduje dôležitý verejný záujem.

15.1. Podľa § 384 ods. 1 CSP odvolací súd sám zopakuje dokazovanie v potrebnom rozsahu ak má za to, že súd prvej inštancie dospeľ na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam.

15.2. Podľa § 384 ods. 2 a 3 CSP odvolací súd môže doplniť dokazovanie vykonaním ďalších dôkazov navrhnutých stranou, ak ich napriek návrhu strany nevykonal súd prvej inštancie, a tiež za podmienok podľa § 366 CSP (a/ ak sa týkajú procesných podmienok, b/ ak sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu, c/ ak má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, d/ ak ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie).

16. O tom, či je potrebné vo veci zopakovať alebo doplniť dokazovanie, rozhoduje odvolací súd. Keďže v danom prípade sa odvolací súd stotožnil so zisteným skutkovým stavom súdom prvej inštancie, nebolo potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie a nariadenie pojednávania v danej veci nevyžadoval dôležitý verejný záujem (existencia dôležitého verejného záujmu je dôvodom na nariadenie

pojednávania len vtedy, ak by otázky, ktoré sú predmetom konania, mohli mať širší spoločenský dopad a ak by ochrana práv a právom chránených záujmov sporových strán mohla byť významná i pre iné subjekty, o ktorý prípad v preskúmvanej veci nešlo), rozhodnutie odvolacieho súdu bez nariadenia pojednávania bolo postupom, ktorý bol v súlade so zákonom. Pokiaľ sa dovolateľka domnievala, že v danom spore mal odvolací súd nariadiť pojednávanie, dovolací súd uvádza, že postupom odvolacieho súdu, ktorý sa neprieči zákonu (§ 385 ods. 1 CSP) nemohlo dôjsť k porušeniu práva žalobkyne na spravodlivý proces (porovnaj IV. ÚS 362/09). Námetka dovolateľky, že namietaným postupom odvolacieho súdu došlo k procesnej vade v zmysle § 420 písm. f) CSP, je preto neopodstatnená.

17. Pokiaľ dovolateľka vyvodzovala prípustnosť dovolania z ustanovenia § 420 písm. f) CSP aj z dôvodu nesprávneho vyhodnotenia dôkazov, nesprávneho zistenia skutkového stavu veci, dovolací súd považuje za potrebné opakovane zdôrazniť, že dovolanie nepredstavuje opravný prostriedok, ktorý by mal slúžiť na odstránenie nedostatkov pri ustálení skutkového stavu veci. Dovolací súd nemôže v dovolacom konaní formulovať nové skutkové závery a rovnako nie je oprávnený preskúmať správnosť a úplnosť skutkových zistení už len z toho dôvodu, že nie je oprávnený prehodnocovať vykonané dôkazy, pretože (na rozdiel od súdu prvej inštancie a odvolacieho súdu) v dovolacom konaní nemá možnosť vykonávať dokazovanie, nie je súdom skutkovým. Dovolaním sa preto nemožno úspešne domáhať revízie skutkových zistení urobených súdmi prvej a druhej inštancie ani prieskumu nimi vykonaného dokazovania. Dovolací súd, ktorý je v zmysle § 442 CSP viazaný skutkovým stavom, tak ako ho zistil odvolací súd a jeho prieskum skutkových zistení nespočíva v prehodnocovaní skutkového stavu, ale len v kontrole postupu súdu pri procese jeho zisťovania (porov. I. ÚS 6/2018). V rámci tejto kontroly dovolací súd síce má možnosť vyhodnotiť a posúdiť, či konanie nie je postihnuté rôznymi závažnými deficitmi v dokazovaní, (tzv. opomenutý dôkaz, deformovaný dôkaz, porušenie zásady voľného hodnotenia dôkazov a pod.), a či konajúcimi súdmi prijaté skutkové závery nie sú svojvoľné, neudržateľné alebo prijaté v zrejmom omyle, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces (IV. ÚS 252/04), čím by mohlo dôjsť k vade znátočnosti v zmysle § 420 písm. f) CSP, dovolací súd takú vadu nezistil.

17.1. Nedostatočne zistený skutkový stav veci, nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov alebo nesprávne vyhodnotenie niektorého dôkazu; nie je v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu považované za vadu konania v zmysle § 420 písm. f) CSP (1Cdo/41/2017, 2Cdo/232/2017, 3Cdo/26/2017, 4Cdo/56/2017, 5Cdo/90/2018, 3Cdo/94/2018, 6Cdo/69/2020, 9Cdo/209/2020). Pri posudzovaní ústavnosti tohto právneho názoru nedospel ústavný súd (II. ÚS 465/2017) k záveru o jeho ústavnej neudržateľnosti.

17.2. Dovolací súd k námietkam dovolateľky, že rozhodným dôkazom v súdnom konaní bol jej návrh na vydanie platobného rozkazu (žaloba), považuje za vhodné všeobecne upresniť, že návrh, ktorým je uplatnený žalobný nárok v tom ktorom spore (t. j. žaloba) sám o sebe nie je dôkazným prostriedkom i keď obsahuje označenie dôkazov alebo jeho prílohu tvoria dôkazy pripojené k žalobe, ktoré dôkazmi môžu byť, ak sú spôsobilé preukázať v žalobe tvrdené skutočnosti.

18. Pokiaľ dovolateľka vyvodzovala prípustnosť dovolania z ustanovenia § 420 písm. f) CSP aj v dôsledku nesprávneho právneho posúdenia a výkladu, (a to najmä v zmysle ňou namietaného ustanovenia § 64 ods. 2 Zákonníka práce a prijatých právnych záveroch ako aj, že súdy mali na vec aplikovať ustanovenia Občianskeho zákonníka a iné) veci súdmi nižšej inštancie, dovolací súd uvádza, že prípustnosť dovolania v zmysle § 420 písm. f) CSP nezakladá ani to, že napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu (prípadne) spočívalo na nesprávnych právnych záveroch, t. j. nesprávnom právnom posúdení veci (porovnaj judikáty R 54/2012 a R 24/2017). Ako vyplýva aj z judikatúry ústavného súdu, iba skutočnosť, že dovolateľ sa s právnym názorom všeobecného súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti rozhodnutia odvolacieho súdu (napr. I. ÚS 188/06).

19. Dovolateľka taktiež v súvislosti s vadou § 420 písm. f) CSP v podanom dovolaní namietala, že súdy nepostupovali v súlade so zákonom, keď súd prvej inštancie uznesením z 01. júna 2016 sp. zn. 11Cpr/2/2016 konanie prerušil a s uvedeným postupom sa stotožnil aj odvolací súd. Dovolateľka taktiež poukázala na konanie vedené na Okresnom súde Bratislava II. pod sp. zn. 16Cpr/2/2016, keď mala za to, že v ňom nebolo rozhodnuté o vyplatení jej mzdy za výpovednú dobu od 06. marca 2016 do 05. mája

2016.

19.1. V otázke správnosti (ne)prerušenia konania i v otázke konania Okresného súdu Bratislava II sp. zn. 16Cpr/2/2016 dovolací súd pre toto konanie nezistil existenciu prípadnej vady konania v zmysle § 420 písm. f) CSP.

20. Na základe uvedeného dospel dovolací súd k záveru, že dovolanie žalobkyne nie je podľa § 420 písm. f) CSP prípustné, preto ho odmietol podľa § 447 písm. c) CSP.

21. V dovolacom konaní úspešnému žalovanému najvyšší súd právo na náhradu trov dovolacieho konania nepriznal (viď R 72/2018), lebo mu žiadne trovy nevznikli.

22. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3:0.

### **Poučenie:**

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.